

ført, at Udstykningsforeningerne næsten umuligt kan arbejde videre. Jeg har Gang paa Gang fremhævet dette og krævet, at Staten skulde støtte dem, saa de kunde komme i Gang igen. Thi hvis man skal fortsætte med en Jordlovgivning, er det ganske vildt at fortsætte den under den Form, at kun de private Spekulanter kommer til at udstykke, medens Udstykningsforeningerne bliver skubbet udenfor. Dette vil nemlig komme til i alt for høj Grad at gaa ud over Husmændene, og det vil til syvende og sidst ogsaa komme til at gaa ud over Staten, idet Panterne forringes.

Jeg har, inden Rigsdagssamlingen slutter, ønsket at fremhæve den Maade, hvorpaa man forhandler, behandler Lovforslag, der er blevet forelagt for i nogen Grad at mildne den Krise, vi er kommet ind i, afbøde Arbejdsløsheden, skaffe Forretning og Omsætning og gøre det paa en saadan Maade, at det kun kommer Samfundet og de Husmænd til gode, som faar Plads derude, og ikke saaledes, at det bliver Jordsælgerne, der kommer til at høste Fordelen deraf.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne nævne et andet Lovforslag, som mit Parti har forelagt, nemlig Lovforslaget om Fæstejendomme og Brug af Huse paa Landet. Dette Lovforslag gik i Udvalg efter første Behandling, og Udvalget har holdt eet Møde. I dette Møde mødte Formanden for Fæsternes Organisation, Gaardfæster Knud Hansen, Allerslev. Det var ret interessant at høre denne Mand, der erkender sig som Venstremand, bede Udvalget om endelig at gøre dette Lovforslag færdigt, fordi der stod saa store Værdier paa Spil for dem, Lovforslaget omfattede. Og det var ikke saa faa; det var nogle Tusinde Gaardfæstere og over 20 000 Lejehusmænd og Husfæstere, som Lovforslaget kom til at omfatte. Det var Oplysninger, som Fæsteorganisationens Formand gav os, og han bad sine Partifæller om at gøre alt, hvad de formaaede, for at dette Lovforslag kunde blive gennemført i denne Samling. Men heller ikke dette Ønske blev opfyldt. Al den Slags Lovgivning har Venstre sinket, og det har saa sandt ikke været den, der har forhindret, at Rigsdagen kunde blive færdig i ordentlig Tid, eller har gjort det paa krævet, at Talefriheden her skulde indskrænkes.

J. P. Nielsen: Jeg skulde ikke have taget Ordet paa dette sene Tidspunkt, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Schmidt var fremkommet med nogle Bemærkninger om Forholdene i Sønderjylland, som efter min Mening paa enkelte Punkter nødvendiggor,

at jeg udtaler mig om dem. Det ærede Medlem Hr. Schmidt talte om den Enhedsfront, der var dannet heroppe, og tænkte herved paa den Kulturbevilling, Rigsdagens 4 store Partier har været enige om, til Skole og Kirke Syd for Grænsen. Det ærede Medlem kom ganske naturligt derfra ind paa en Omtale af de Vilkaar, som blev budt det tyske Mindretal i de sønderjydske Landsdele, og omtalte, at den tyske Forfatnings § 113 ikke var ført ud i Livet endnu. Det er netop Aarsagen til, at mit Parti er gaaet med til denne Bevilling. Det har været klogt af Danmark, at det har ordnet Kirke- og Skolespørgsmaalet for det tyske Mindretal indenfor vort Lands Grænser, derved er den danske Stat blevet den førende paa dette Omraade. Det er rigtigt, og det er erkendt ved et Møde, som fandt Sted for et Par Aars Tid siden mellem danske og tyske Socialdemokrater, hvor vi gennemgik den Lovgivning, som gjaldt paa dette Omraade for vore Mindretal, ud fra den Forpligtelse, som vi havde paataget os paa den internationale Kongres i Bern: at det var det internationale Socialdemokratis Pligt, naar Grænserne var draget, at beskytte de forskellige Mindretal og deres Rettigheder. Ved dette Møde erkendte de tyske Socialdemokrater, at man i Tyskland ikke var naaet mere end til Rigsforfatningens § 113, der tilsagde Mindretallene indenfor Tyskland Ret til deres eget Sprog i Skole og Kirke. Ud fra dette var man, ogsaa fra de tyske Socialdemokraters Side, enig om, at indtil denne Paragraf var blevet opfyldt, maatte det være en Pligt for de danske Socialdemokrater at støtte det danske Mindretals Bestræbelser for at faa deres kulturelle Krav opfyldt. Socialdemokratiet staaer stadig paa det samme Standpunkt. Det blev, da denne Bevilling var fremme, udtalt, at indtil denne Paragraf var opfyldt, indtil det danske Mindretal i Flensborg og andetsteds Syd for Grænsen havde faaet en Ordning af deres forskellige Forhold paa det kulturelle Omraade af samme Art og Omfang som den, Danmark har givet det tyske Mindretal, føler vi det som en Pligt at være med til denne Bevilling.

I denne Forbindelse omtalte det ærede Medlem Hr. Schmidt Agitationen i Flensborg. Jeg skal ikke komme langt ind paa den. Ved Finanslovens første Behandling omtalte jeg noget af det, der foregik dernede. Jeg tror, at man fra tysk Side er overordentlig nervøs, og ganske naturligt. En Grænsedragning er